

РЕШЕНИЕ

№ 1675

гр. София, 17.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 24.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **10018** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 АПК.

Образувано е по жалба на [фирма], против Решение № ППН-01-136/2017/28.05.2020г. на Комисия за защита на личните данни.

В жалбата се твърди, че от страна на дружеството не е извършено неправомерно обработване на лични данни и като е приел обратното административният орган е постановил административен акт, който е в противоречие с материалноправните разпоредби. Наред с това са наведени оплаквания за допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, което според оспорващия е самостоятелно основание за отмяна на решението на Комисията.

Ответникът – Комисия за защита на личните данни, в депозирано писмено становище оспорва жалбата и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли. Претендират се разноски.

Заинтересованата страна – Н. К. Т., редовно призован не се явява, не изпраща представител.

Заинтересованата страна – [фирма], редовно призована не изпраща представител и не изразява становище.

Софийска градска прокуратура, редовно призована не се представлява и не взема становище.

Съдът, след като се запозна с приложените по делото писмени доказателства, както и със становищата на страните, намира за установено следното от фактическа страна :

Производството пред КЗЛД е образувано по жалба Н. Т. за нарушаване на

разпоредбите на ЗЗЛД, изразяващо се в обработване на личните му данни, без негово съгласие, знание и разрешение за това.

По жалбата образувано административно производство, което е приключило с постановяване на решение № ППН-01-136/05.02.2019 г., с което жалбата е приета за основателна и на основание чл. 83, § 5, буква "а" във връзка с чл. 58, § 2, буква "и" от Регламент (ЕС) 2016/679 на дружеството е наложено административно наказание - имуществена санкция в размер на 10 000 лева за обработване на личните данни на Т. в нарушение на чл. 6, § 1 от Регламента, респ. чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД. Същото е оспорено пред Административен съд София град, който с Решение № 5436/26.08.2019г., постановено по адм.д.№ 2636/2019г. е отменил акта на Комисията в санкционната му част и е върнал производството на административния орган за ново произнасяне. Решението на АССГ е оставено в сила с Решение на Върховен административен съд № 8794/03.07.2020г. по адм.д.№ 13392/2019г. Въз основа на него е постановено оспореното в настоящето производство решение, с което на основание на основание чл. 42, ал. 1 от ЗЗЛД (редакция ДВ бр. 81/2011 г.), на администратора на лични данни е наложено административно наказание - имуществена санкция в размер на 10000 лева за констатирано с влязло в сила решение № ППН-01-136 от 05.02.2019 г. нарушение на чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД (редакция ДВ бр. 103/2005 г.).

След като се запозна с приложените по делото писмени доказателства и със становищата на страните, настоящата инстанция прави своите правни изводи:

Жалбата е ДОПУСТИМА, като подадена в срок, от активно легитимирано за това лице с правен интерес да оспорва, срещу акт подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество, е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – Комисията за защита на лични данни, в рамките на предоставените му правомощия, съгласно чл. 38, ал.1 и ал.2 от ЗЗЛД като спор между страните по този въпрос няма.

Съдът намира, че поради липсата на изрична разпоредба в ЗЗЛД относно формата и съдържанието на решението, приложение следва да намери нормата на чл. 59 АПК. Оспорваният индивидуален административен акт съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 АПК, а именно: наименование на органа, който го е издал, наименование на акта, адресат на акта, фактически и правни основания за издаването му, разпоредителна част, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, дата на издаване, подписи на лицата, участвали в производството. Предвид това, настоящият съдебен състав счита, че е спазена законоустановената форма на оспореното решение и не е налице основание за отмяната му по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 АПК.

В хода на административното производство не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените, които да са ограничили правото на защита на оспорващите и да са препятствали правото им адекватно да я организират. Съгласно трайно установената практика на Върховен административен съд, съществено е това нарушението, наличието на което да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. ако това нарушение не е допуснато, би се стигнало до постановяване на акт с различно съдържание.

Оспореното решение на ЗЗЛД е постановено в съответствие с материалния закон.

Нормата на чл. 2 (отм.) от ЗЗЛД определя като лични данни всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци. Съгласно чл. 2, ал. 1, т. 1 (отм.) от ЗЗЛД обработването

на личните данни от страна на администратора следва да е законосъобразно и добросъвестно; личните данни да се събират за конкретни, точно определени и законни цели и да не се обработват допълнително по начин, несъвместим с тези цели; да бъдат относими, свързани с и ненадхвърлящи целите, за които се обработват. Законодателят императивно е установил допустимите хипотези за обработване на лични данни на физически лица в разпоредбата на чл. 4, ал. 1, т. 1-т. 7 (отм.) от ЗЗЛД. Съгласно чл. 4, ал. 1, т. 2 от ЗЗЛД обработването на лични данни е допустимо в случаите, когато физическото лице, за което се отнасят данните, е дало изрично своето съгласие; а съгласно т.3 – и когато, обработването е необходимо за изпълнение на задължения по договор, по който физическото лице, за което се отнасят данните, е страна. В § 1, т.13 от допълнителните разпоредби (ДР) на ЗЗЛД се съдържа дефиниция за „съгласие на физическото лице“, според която това е всяко свободно изразено, конкретно и информирано волеизявление, с което физическото лице, за което се отнасят личните данни, недвусмислено се съгласява те да бъдат обработвани.

Действащата към момента на издаване на Решение № ППН-01-136/2017 г. от 05.02.2019 г. и процесното Решение от 25.08.2020 г. правна уредба е тази по ОРЗД, а именно – чл. 6 във вр. чл. 5, § 1, б. “б“, предл. 1-во от Регламент (ЕС) 2016/679. Посочените разпоредби обаче, не са действащи към момента на извършване на нарушението, тъй като Регламентът не е бил част от действащото българско право и съгласно чл. 99, т. 2 от същия започва да се прилага едва на 25.05.2018г. Съобразно чл. 142, ал. 1 от АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му, което правило обаче не важи по отношение квалификацията на нарушението. За да се приеме, че едно деяние е нарушение, то трябва да е обявено за такова с действаща към момента на извършването му правна норма, която да е приета за нарушена. Налага се изводът, че извършеното нарушение е следвало да бъде квалифицирано като такова по действащите към момента на извършването му разпоредби. Предвид това КЗЛД е следвало да приложи относимата към случая и действаща към 21.12.2017 г. разпоредба на ЗЗЛД, въпреки, че същата вече е била отменена към момента на постановяване на нарушението. В този смисъл са и мотивите на Решение № 5436/26.08.2019 г. по адм. д. № 2636/2019 г. на АССГ и Решение № 8794/03.07.2020г. по адм. Д. № 13392/2019 г. на ВАС.

Въз основа на горното, настоящият състав счита, че сновният въпрос в настоящето производство е дали административният орган е спазил указанията, дадени му от съда по отношение материалната законосъобразност на акта и по- специално правилната квалификация на нарушението. С оспореното решение, Комисията е наложила на жалбоподателя административно наказание за нарушение разпоредбите на чл. 4, ал. 1 (отм.) във вр. с чл. 2, ал. 2, т. 1, предл. 1 (отм.) от ЗЗЛД. В тази връзка съдът намира възраженията, наведени с жалбата, по отношение материалната законосъобразност на оспорения акт, за неоснователни тъй като същите вече са били предмет на съдебна проверка, по която е постановен влязъл в сила съдебен акт.

С оглед изложеното правната квалификация на нарушението, дадена с обжалваното решение, е правилна. За нарушения по чл. 2, ал. 2 и ал. 3 и чл. 4 от ЗЗЛД съгласно чл. 42, ал. 1 от ЗЗЛД администраторът на лични данни се наказва с глоба или с имуществена санкция от 10 000 до 100 000 лв. В съответствие с целта на закона, наказанието е индивидуализирано в размер на 10 000 лева, което е в минималния, установен в санкционната разпоредба, размер и не засяга в по- голяма степен от необходимото правата и законните интереси на нарушителя.

По изложените съображения настоящият съдебен състав приема така подадената жалба за неоснователна и недоказана и като такава същата следва да бъде отхвърлена. При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 7 от ГПК във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в размера на 100 лв. Водим от горното, Административен съд София-град, II-ро отд., 28-ми състав

Р Е Ш Е Н И Е

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], против Решение № ППН-01-136/2017/28.05.2020г. на Комисия за защита на личните данни като неоснователна.

ОСЪЖДА [фирма], да заплати на Комисия за защита на личните данни сумата от 100лв. разноски юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд на Република България.

Препис от решението да се връчи на страните по реда на чл.138 от АПК.

СЪДИЯ